

hartkorn. For øvrigt leverede den ærede Ordfører jo selv en Række af Argumenter imod at vedtage Vndringsforflaget under Nr. 4. Jeg indrømmer, at det var et upartisk Referat af det, der er fremkommet i det andet Ting, men det kan ikke nægtes, og vil vistnok blive indrømmet, at det er ret vigtige Argumenter, der ere fremsatte for den der vedtagne Forandring. Jeg vilde ogsaa beklage, om Loven ikke blev gennemført, da mange vistnok længes efter den; men jeg kan nu ikke anse Udsigten til dens Gennemførelse for videre lovende.

Ordføreren (Dalsgaard): Den ærede Minister sagde, at man kunde ikke deraf, at Ministeriet paa Ulykkesforsikringsloven har foreslaaet, at Skovskuld skal svare lige med Alger- og Engshartkorn, drage den Slutning, at det ogsaa skulde gælde i alle andre Tilfælde. Det har jeg heller ikke udtalt. Jeg har kun sagt, at jeg sluttede deraf, at Ministeriet — hvad den ærede Minister ogsaa nu bekræftede — og Lands tinget staa paa det Standpunkt, at naar der er Tale om en ny Byrde, der skal paalignes Hartkornet, maa man anstille et Skøn over, om man skal lade denne bestemte Byrde paahvile de forstellige Slags Hartkorn i det ene eller andet Forhold, og under samme Grundsyn er jeg kommen til det Skøn, at det er rigtigst, at Skovskuld svarer lige med Alger- og Engshartkorn med Hensyn til Snelafstningsbyrden, saaledes som jeg udviklede før. Hvis dette slaas fast, er det min Opfattelse, at dermed vil intet være præjudiceret med Hensyn til fremtidige Tilfælde, hvor der paalignes Hartkornet andre nye Byrder — aldeles ikke, men man maa skønne i hvert enkelt Tilfælde. Mit Skøn er over for Snelafstningsbyrden, at bægge Klasser Hartkorn bør svare lige, og den ærede Minister skønner over for Ulykkesforsikringen, at det bør være saa. Det er ifølge denne min Betragtning, at Forflaget her er stillet og ikke af anden Grund.

Indenrigsministeren (Jørgensen): Denne Argumentation er mig ikke særdeles overbevisende. Jeg tillod mig at sige, at det var den almindelige Regel med Hensyn til kommunale Ydelser, at Skovskuld svarer halvt. Det er netop det, der staa i Lov af 20de Juni 1850 og ikke andet. Jeg kan overbevise den ærede Ordfører om, at jeg har Ret. Hvis nemlig Paragraffen om Skovskuld udstemmes af dette Lovforslag, hvortil jeg egentlig ikke kan have noget at sige, ved den ærede Ordfører, hvorledes

Ydelsen vil falde; Følgen deraf vil ikke blive, at Skovene blive fri for Snelafstning. Saaledes vilde det være gaaet tidligere, da det var Tale om at knytte Byrden til Beboelsen, men nu hviler den paa Ejendommen. Altsaa, stemmes Paragraffen ud, hvad man meget godt kan gøre for mig, fastes der alligevel Sne for Skovene, og det vil ske i Henhold til Loven af 1850.

Ordføreren (Dalsgaard): Det sidste er jeg enig i; paa lignende Maade vilde det gaa, naar man stemte Bestemmelsen ud af Ulykkesforsikringsloven, saa skulde Skovskulden ogsaa i det Forhold kun svare Halvdelen. Loven af 1850 omhandler ikke blot, i hvilket Forhold Skovskuld skal deltage i Ydelsen af kommunale Afgifter, men ogsaa hvorledes den skal deltage i andre offentlige Udgifter. (Indenrigsministeren: Ja, det er rigtig). Og den Byrde, man paalægger Hartkornet i Ulykkesforsikringsloven, er en Slags offentlig Udgift, medens den, der her er Tale om, er en ny kommunal Ydelse.

Da ikke flere begærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Vndringsforflag under Nr. 1 af Udvælget til § 5:

§ 1ste Stykke, 3de Linie, ændres „4,000 Kr. Assuranceum og“ til: „3 à 5,000 Kr. Assuranceum og 1 a“.

vedtoges uden Afstemning.

Vndringsforflag under Nr. 2 af samme til samme Paragraf:

§ 1ste Stykke, 5te Linie, efter „faste“ indstyes: „mandlige“.

vedtoges uden Afstemning.

Vndringsforflag under Nr. 3 af Udvælget med Undtagelse af N. Andersen og Brockenhuus-Schack til samme Paragraf:

§ 2det Stykke, 2den Linie efter „Regulativ“ indstyes: „ved hvis Udarbejdelse det dog bliver at iagttage, at der paalignes hver fuld Tønde Hartkorn (eller dertil svarende Bygningsassurance eller Folkehoid) den samme Snelafstningsydelse“.

vedtoges med 53 Stemmer mod 5.